

Когато Шейд най-накрая спира с буксуване, с пети, оставящи следи в пръстта зад нас, успявам да хвърля поглед наоколо. Килорн спира до нас, насочил пушката си безполезно към небето, но никой друг не ни следва. Дори вече не виждам улицата или червените парчета плат, тичащи в руините.

Брат ми се вира нагоре през клоните на дърветата, наблюдава и чака джетовете да излетят от обхвата ни.

- Къде отиваме? – питам го задъхана.

Килорн отговаря вместо него:

- Реката – казва той. – А после океана. Можеш ли да ни пренесеш? – хвърля поглед към ръцете на Шейд, сякаш ясно може да види умението му в плътта му. Но силата на Шейд е заровена като моята, невидима, докато той не реши да я разкрие.

Брат ми поклаща глава:

- Не и с един скок, прекалено е далече. И бих предпочел да тичам, да си пестя силите – очите му потъмняват. – Докато наистина ни потрябват.

Кимвам в знак на съгласие. Знаем от личен опит какво е да си изтощен от способността си, уморен до мозъка на костите си, почти неспособен да помръднеш, а какво остава пък да се биеш.

- Къде водят Кал?

Въпросът ми кара Килорн да трепне.

- Пет пари не давам.

- А би трябвало – изстрелвам в отговор, макар че гласът ми потреперва от колебание. *Не, не би трябвало. Нито пък ти. Ако принцът си е отишъл, трябва да го оставиш да си върви.* – Той може да ни помогне да се измъкнем от това. Може да се бие *заедно с нас!*

- Ще избяга или ще ни убие в мига, щом му дадем шанс – тросва се той, като смъква рязко шала си, за да разкрие гневното намръщено изражение отдолу.

Мислено си представям огъня на Кал. Той изгаря всичко по пътя си – от метал до плът.

- Можеше да те е убил вече – казвам. Не преувеличавам и Килорн го знае.

- Някак си мислех, че вие, двамата, ще надраснете препирните си – казва Шейд и се изпречва между нас. – Колко глупаво от моя страна.

Килорн изрича насилено извинение през стиснати зъби, но аз не правя нищо подобно.

Съсредоточила съм се върху джетовете, оставила съм електрическите им сърца да бият до моето. Шумът им отслабва с всяка секунда, докато се отдалечават все повече и повече.

- Отдалечават се от нас. Ако ще тръгваме, трябва да го направим сега.

И брат ми, и Килорн ме гледат странно, но никой от двамата не възразява.

- Насам – казва Шейд, като сочи през дърветата. Малка, почти невидима пътека се вие през тях там, където пръстта е изметена, за да се покажат камъкът и асфалтът отдолу. Шейд отново обвива ръка около моята, а Килорн се втурва напред, задава бързо темпо, което да следваме.

Клони жулят телата ни, свеждат се над стесняващата се пътека, докато става невъзможно да тичаме един до друг. Но вместо да ме пусне, Шейд ме стиска още по-силно. И тогава осъзнавам, че изобщо не ме стиска той. А въздухът, *светът*. Всичко, абсолютно всичко се стеснява в една-единствена светкавична, черна секунда. А после мигом се озоваваме от другата страна на дърветата и когато поглеждаме назад, виждаме Килорн да изниква от сивата китка дървета.

- Но той беше пред нас – промърморвам високо, като местя поглед напред-назад между Шейд и пътеката. Пресичаме по средата на улицата, над нас са небето и стелещият се дим.

- Ти...

Шейд се ухилва. Действието изглежда неуместно на фона на далечното бръмчене на джетовете.

- Да кажем, че... скочих. Стига да се държите за мен, ще можете да ме придружите – казва той, а после ни повежда припряно в съседната уличка.

Сърцето ми бие лудо при знанието, че току-що се *телепортирах*, дотолкова, че е почти възможно да забравя тежкото ни положение.

Джетовете бързо ми напомнят. Нова ракета избухва на север, поваля една сграда с тътена на земетресение. Надолу по уличката се спуска вълна от прах, оцветява ни в още един пласт сиво. Димът и огънят вече са ми толкова познати, че почти не усещам мириса му дори когато пепелта започва да се сипе като сняг. Оставяме в нея отпечатъци от стъпките си. Навярно те ще са последните следи, които ще оставим.

Шейд знае къде да отиде и как да бяга. Килорн ни следва без проблем дори с пушката, която го притиска с тежестта си. Досега вече сме направили кръг и сме стигнали обратно до булеварда. На изток вихър от дневна светлина прониква през мръсотията и праха и донася със себе си солен дъх на морски въздух. На запад първата рухнала сграда лежи като повален великан, препречва всякакъв път за отстъпление към влака. Счупени стъкла, железните скелети на сгради и странни, плоски, захабени, бели паравани се издигат около нас – дворец от руини.

Какво беше това?, запитвам се смътно. *Джулиан щеше да знае*. Дори само мисълта за името му ми причинява болка и аз отблъсквам усещането.

Още няколко червени парчета плат се стрелват из пепеливия въздух, аз търся с поглед познат силует. Но Кал не се вижда никъде и това ме кара да изпитвам такъв ужасен страх.

- Няма да тръгна без него.

Шейд не си прави труда да пита за кого говоря. Вече знае.

- Принцът идва с нас. Давам ти думата си.

Отговорът ми прорязва вътрешностите ми:

- Не се доверявам на думата ти.

Шейд е войник. Животът му е всичко друго, но не и лесен и болката не му е чужда.

Въпреки това изявлението ми го наранява дълбоко. Виждам го в лицето му.

Ще се извиня по-късно, казвам си.

Ако това “по-късно” настъпи.

Нова ракета минава плавно над главите ни и пада на няколко улици от нас. Далечният тътен на експлозия не заглушава по-грубия и по-ужасяващ шум, който се надига навсякъде около нас.

Ритъмът на хиляда маршируващи крака.